

— Ἀγγ. Σημηριώτη: Πρόλογος στήν «Ἀστραία» καί «Γάμοι τοῦ Ρωμανοῦ».

Εἶναι μονόπραχτα πού παίχτηκαν ἀπό τὸ θίασο τοῦ Παγκρατιοῦ. Καί τὰ δυὸ ἀνήκουν στὸ ἱστορικό θέατρο, μεσαιωνικῆς ἐποχῆς τὸ ἓνα. Βυζαντινῆς τὸ ἄλλο, γραμμένα μὲ τέχνη καὶ γεμᾶτα ἀπὸ μιὰ ἀληθινὰ ποιητικὴ πνοή. Μὰ τὸ θέατρο τοῦ Παγκρατιοῦ ἦταν ὀλότελα ἀκατάλληλο γιὰ τὸ θεαματικὸ τους ἀνέβασμα καί τ' ἀδίκησε πολὺ. Στους «Γάμους τοῦ Ρωμανοῦ» ὁ κ. Ταλάνος (πατριάρχης Ἀλέξιος) εἶγε, τὸ ὀλιγώτερο, ὕφος κομιτατζῆ καί τὸ παίξιμό του ἦταν τέλεια ἀψυχολόγητο καὶ ἀμελέτητο. Ἐκστομίζει ἀκόμα ὁ Πατριάρχης καί τὴ λέξη «διάβολε» πού ἀσφαλῶς δὲ θὰ ὑπάρχει στὸ κείμενο. Στὴν «Ἀστραία» ὁ μετὰ τὴ δηλητηρίαση διάλογος πρέπει νὰ συν-

τομευθῆ. Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἦσαν ἀμελέτητοι καί στὰ δύο ἔργα. Μιὰ ἐξαίρεση μπορεῖ νὰ γίνῃ μόνο γιὰ τὸν κ. Ρῶτα καί τὴν κ. Βάνδη (Βιτσιώρη)